

ADJ ERŐT!

pályázatunk KÜLÖNDÍJAS pályaműve

26 LÓ: BANYAKÓR

Kivonatok a menopausa.blog.hu blogból, kis módosításokkal

Miért írok blogot a klimaxról?

A klimaxszal, változókorral, menopauzával számtalan cikk, weblap foglalkozik. Ezekkel általában az az egy baj van, hogy aki írta az vagy férfi, vagy fiatal nő, vagy olyan klimaxon átesett nő, aki megúsza a legcsekélyebb tünet nélkül ezt az egészet.

Legutóbb akkor borította el a fejemet a vörös köd, amikor egy cikk alatti kommentben egy "kedves" nőtárs azt találta írni, hogy neki semmi ilyen "állítólagos" problémája nem volt a változókorral. Állítólagos! Hogy vetnének a mókusok elé! Verd a feneked a földhöz, hogy ekkora szerencséd van, Te ostoba liba! Én aztán tudnék mesélni arról, milyen az, amikor valaki az összes létező tünetet produkálja. Tudod mit? Mesélek is róla!

BANYAKÓR

Nincs még egy olyan fizikai és lelki bajt okozó tünet együttes, mint a klimax, amit oly' kevés megértéssel fogadna a társadalom. Kuncogások, hátunk mögötti összenézések, vigyorok. Banyakór - mondják. Nem elég, hogy kiborító fizikai tüneteket kell elviselni, még a megalázó, gúnyos megjegyzéseket is hallgatni kell. Sajnos, a nőktől is. Sőt, a szenvedő alanyok is hozzájárulnak ehhez a negatív környezethez. Emlékszem nem egy kolléganőre, akik gyötrődtek a menopauzás tünetektől és félszeg mosollyal, afféle "bocs, hogy élek" tekintettel, kivörösödött arccal motyogták, hogy jaj, banyakórom van. Bezzeg ha egy férfinak prosztata problémája van, senki sem röhög a háta mögött.

Egy ötvenes évei elején járó nőnek még bőven be kell járni dolgozni. Elviselnie a főnököt, tolerálni a kollégákat, végezni a munkáját, ami általában nem kevés. Hisztis, nevetlen gyerekekkel foglalkozni, türelmetlen ügyfeleket fogadni, szemtelen kamaszokat tanítani, beteg embereket gyógyítani, nyugős öregeket ápolni, mosolyogva felszolgálni, kiszolgálni, pökhendi celebet interjúzni és a többi, és a többi, hosszasan sorolhatnám a tipikus női munkaköröket. Mindezt úgy kell (jól) elvégezni, hogy közben vacakul érzi magát a bőrében. Mert például alig aludt előző éjjel. Meg az azt megelőzőn is. Ki tudja, egyáltalán mikor aludt végig normálisan egy éjszakát. A reggeli zuhany óta már legalább kétszer megfürdött a saját izzadságában és ettől kényelmetlenül, diszkomfortosan érzi magát. Fáj a feje, szédül és legszívesebben egy sarokba húzódva sírna egész nap.

Kedves Társadalom!

Tessék befejezni a gúnyolódást, mellőzni a fullánkos megjegyzéseket! Több tiszteletet a hölgyeknek, az édesanyáknak, nagymamáknak!

Kedves Család és Barátok! Segítsétek a menopauzával küzdő anyukákat, nagymamákat, testvéreket, nagynéniket! Igazán nem kell sok mindent megtenni, a legtöbbször elég egy ölelés, egy együtt érző kézszerítés is. És még soha senki nem halt bele abba, ha kimondta a szót: szeretlek. Viszont megmentheti vele egy másik ember életét!

Szóval írtam ezt a blogot a klimaxról és közben, némileg elfedve a tüneteket, egy sima mammográfiás szűrővizsgálaton kiderült, hogy daganat van a mellemben. A biopszia rosszindulatú sejteket mutatott ki. Ezután már nem csak a klimaxról írtam, hanem arról a hosszú és nehéz útról, ami ezután következett. Műtét, szövettan, kemoterápia, sugárkezelés, injekciók, gyógyszerek. Testi és lelki fájdalmak sora. Ezek egyikéből született az alábbi poszt.

KEMO 2.3

A harmadik kemo is nagyon kemény volt. Hosszabb ideig is tartott a mellékhatások gyötrelme. Öt nap elteltével is hánytam például. A legrosszabb éjszaka most már lelkileg is nagyon padlóra tett. Valamikor írtam már, hogy sokszor volt olyan érzésem, hogy ez az egész nem velem történik, ez csak egy rossz álom lehet, és mindjárt felébredek. A mostani legrosszabb éjszakán arra gondoltam, hogy ez így igaz, mert ez nem velem történik, mert ez már nem ÉN vagyok. Az a LÉNY, aki kopaszon, rettenetes hasgörcsökkel ül a vécén és öklendezik, az nem ÉN vagyok. ÉN nagyjából az első kemoterápiáig voltam, azóta meg van ez a LÉNY. Aztán persze az ember, ha sokára is, de elkezd jobban lenni, és lelkileg is kicsit helyre rázódik. Nem teljesen, persze, csak némileg. Mindenki azzal vigasztal, hogy már csak egy van hátra. Igen, a kemoból egy van hátra.

De az összes többi majd ezután jön. Az utolsó kemo is ugyanilyen kemény lesz, és nyilván nem jövök belőle helyre hamarabb, így az idei Karácsony ezzel telik majd.

Hálás vagyok, hogy megérhetem az ünnepet. Hálás vagyok a modern orvostudománynak. Hálás vagyok a családnak. Igen, mindenért hálás vagyok, de azért ez rohadt nehéz.

Két újabb Karácsony telt el azóta. Két újabb, normális Karácsony, ahol ismét ÉN ünnepelhettem. Megérte vállalni, hogy egy ideig LÉNY voltam.

<https://menopausa.blog.hu/>

